

Keynote-tale til "Bedre vilkår"-For-Høring Christiansborg 05.03.08

Talemanus til For-Høring om Bedre Vilkår i Psykiatrien
Af: Marian B.Goldstein (marian.bgst@gmail.com)

Psykiatriens historie - og nutidsbetragtninger

Jeg vil indlede for-høringen i dag med en kort gennemgang af psykiatriens historie, og et par betragtninger om, hvad jeg mener, man bør slutte ud fra denne historie.

Frem til midten af det 18. århundrede spærrede man "psykisk syge" inde, når de blev for belastende for samfundet. Ligesom man også altid har gjort med kriminelle. Og siden mange "psykisk syge" har problemer med at give klart og forståeligt udtryk for deres behov, følelser osv., mente man ikke, de overhovedet havde nogle sådanne, med den følge, at folk blev behandlet værre end dyr: ikke noget ordentlig mad, ingen varme om vinteren osv. Mange døde selvfølgelig under de omstændigheder.

Omkring midten af det 18. århundrede blev lægevidenskaben opmærksom på, at der her fandtes en befolkningsgruppe, som man kunne slå mønt af (igennem de pårørende) og eventuelt profilere sig yderligere som lægevidenskab (ved endda at kunne kurere "sindssyge", og ikke bare fysisk syge mennesker).

Ikke desto mindre bar den gangs "kure" stadig meget tydeligt præg af, at "sindssyge" før da havde været betragtet som en slags kriminelle: stadig blev folk indespærret, og straffet/tortureret ved f.eks. at blive druknet og så genoplivet, overhældt med iskoldt vand, anbragt på hurtigt roterende stole/borde og givet brækmidler til de ikke kunne se ud af øjnene mere af dårlighed, åreladet i stor stil, for at svække dem, osv. osv.

Alt sammen for at skræmme dem fra vid og sans, i håb om, at frygten for at dø kunne få dem til at opføre sig ordentligt igen. I princippet den samme filosofi, der ligger bag fængsels-/justitsystemet: opfør dig ordentligt, ellers...

Også i denne tid døde mange af "behandlingen". Bl.a. en engelsk Quakerkvinde, Hannah Mills, i 1791.

Nu har Quakerne aldrig haft den helt store tiltro til lægevidenskaben, den moderne, vestlige, i al almindelighed, og Hannah Mills' død i lægeligt (psykiatrisk) varetægt, var dråben.

Quakerne besluttede, at de fremover ikke ville udlevere deres egne til psykiatrien, men varetage deres pleje selv, efter deres filosofi, hentet fra Aeschylus: "Blid tale læger et forstyrret sind." De åbnede deres første behandlingssted i England i 1796. Det var begyndelsen på, hvad der senere kom til at hedde "moral treatment" - moralsk behandling.

Quakerne mente, at overskuelige rammer, altså små behandlingssteder, beliggende i naturskønne omgivelser, med gode, ja endda luksuriøse faciliteter, god mad og venlig, respektfuld og forstående omgang ville være den bedste hjælp til mennesker i krise.

Personale, der slog eller bare talte nedladende til en "patient", blev omgående afskediget. Personale og "patienter" både spiste og deltog i alle mulige andre aktiviteter sammen, på lige fod. Og der fandtes adgang til et bredt udvalg af aktiviteter. Selvfølgelig på 100% frivillig basis.

Quakernes "moral treatment", som nok bedst kan sammenlignes med Laings Kingsley Hall, Loren Moshers Soteria, og lignende psykiatri-alternativer, havde enorme behandlingssuccesser (80 - 90% recovery, samme successrate som Soteria, Vestlaplandsmodellen o.lign.), og "moral treatment" bredte sig hurtigt, både i Europa og i USA.

MEN: mens det i begyndelsen var en ren Quaker-domæne, så kom med udbredelsen selvfølgelig også de enkelte landes regeringer ind i billedet.

Quakerne havde konsekvent valgt enhver indblanding af den medicinske profession i deres hjælp til mennesker i krise fra. Ingen læger fik ansættelse hos dem. Det var jo en læge, der havde Hannah Mills' liv på samvittigheden.

Anderledes med staten. Her havde man ingen forbehold mod lægerne. Og det vidste de at benytte sig af. De havde nemlig længe set med voksende bekymring på Quakernes "moral treatment": den fratog dem adgang til en lukrativ indtægtskilde.

Så, lægerne søgte altså om jobs på de nyetablerede behandlingssteder under statslig ledelse - og fik disse jobs. For at legitimere deres indblanding som LÆGER, tog de Quakernes idé om, at folk i krise simpelthen gennemgik en psykisk for dem meget hård, "nervepirrende", proces, og tydede denne metafor bogstaveligt som fysisk tyndslidte nerver.

Den biologiske forklaringsmodel, de fysisk tyndslidte nerver, legitimerede at lægelige, fysiske "behandlings"-metoder igen blev anvendt, i tillæg til Quakernes rent moralske, menneskelige hjælp: folk blev igen udsat for diverse straf- og torturlignende "behandlings"-tiltag.

Recoverytallene faldt proportionalt til at rent menneskelig hjælp mere og mere blev afløst af lægelig "behandling", der gjorde flere og flere mennesker til kroniske langtids"patienter", behandlingsstederne blev som følge større og større, mens der fra statens side kom færre og færre penge til at drive dem.

Samtidigt skete der en holdningsændring i samfundet, væk fra at mennesker med fra normen afvigende adfærd blev respekteret som ligeværdige medmennesker, hen til at de, igen, blev betragtet som ikke bare forstyrret, men i allerhøjeste grad også resten af samfundet forstyrrende elementer, der skulle gemmes af vejen og gøres tavse.

I slutningen af det 19. århundrede var man sådan set tilbage til før-Quaker-tilstanden i psykiatrien: folk blev spærret inde under kummerlige forhold i enorme institutioner (asylums), og behandlingen bestod i at true og terrorisere dem, også fordi der, grundet pengemanglen, var meget lidt personale til rådighed.

Personale skulle ikke længere medbringe empati og respekt som de afgørende egenskaber,

men blev ansat efter det kriterium, hvor mange "sindssyge" de kunne holde styr over på én gang (ved hjælp af fysisk vold). Med opfindelsen af lobotomien, i dag eufemistisk kaldt "psykokirurgi", elektrochok og psykofarmaka fik lægerne yderligere vind i sejlene: se hvad vi - IKKE - kan!

Og, med undtagelse af enkelte alternativer som Vestlaplandsmodellen, Soteria, den italienske psichiatria democratica m.v. OG, her i Danmark, Gaderummet, er det dér, hvor vi er i dag.

Det psykiatriske system har siden etableringen i det 18. århundrede ikke forandret sig væsentligt. Hverken mht. behandlingsmetoderne eller den bag disse liggende filosofi.

Godt nok spærrer man i Danmark ikke længere folk i store institutioner på ubestemt tid, men man spærrer dem altså stadig gerne inde i deres egen, lille, kemiske institution, ofte for livet.

Den stadig på ingen måde beviste påstand om "psykisk sygdom" som værende genetisk betinget hjernesygdom stempler mennesker med eksistentielle problemer som 2. klasses mennesker med en defekt og dermed upålidelig hjernefunktion.

Man taler følgelig ned til dem, hvis man overhovedet taler TIL og ikke bare OM dem, og man truer og terroriserer dem, omend i dag på en noget mere forfinet måde, end den gang, hvor man druknede og genoplivede dem o. lign.

I dag har vi så bæltefikseringen, "medicin" uden virkning andet end en hel del yderst ubehagelige og meget sundhedsskadelige bivirkninger og elektrochok. Vi har et stort set totalt fravær af valgmuligheder, og sidst men ikke mindst, har vi desværre en stadig meget høj dødelighed, der i dag dog gerne bliver bortforklaret som værende et resultat af "sygdommen" snarere end af behandlingen.

Alt i alt et Orwelliansk, Kafkaesk system, der konsekvent nægter os retten til at definere os selv, retten til selvbestemmelse, og dermed retten til at kunne vælge. Et system, der fratager os vores identitet og integritet som mennesker, og reducerer os til mere eller mindre retsløse "patienter", et system, der efterlader os handlingslammet og ordløs i et meningsforladt vakuum, hvor vi ikke kan andet, end at fornægte os selv. Alt sammen "til vores eget bedste" ...???

At man, meget effektivt, kan hjælpe folk med psykiske problemer uden indblanding af den medicinske profession, har både Quakerne og senere Laing og Mosher m.fl. bevist. I dag beviser Windhorse, Vestlaplandsmodellen og Gaderummet det. Medicinsk indblanding er god, for at udelukke, at det drejer sig om et fysisk problem. Men når dette er udelukket, har læger ikke noget mere at bidrage til løsningen af problematikken, og burde derfor holdes udenfor hjælpen til mennesker med psykiske problemer.

Personligt er jeg mere end træt af at man igen og igen fra psykiatriens side påstår, at der skulle mangle dokumentation for, at andre end medicinske tiltag er virksomme, når dette er dokumenteret siden starten af det 19. århundrede!

Evidens er der for én ting: at ikke-medicinsk hjælp virker langt bedre end den medicinske.

Hvorfor bliver man ved med at fornægte dette faktum?

Jeg er lige så træt af og skuffet over at høre igen og igen løfter om, at man vil lytte til brugernes ønsker, for så at skulle være vidne til at man gør alt for at gennemtvunge lukningen af et brugervenligt alternativ som Gaderummet, og at man afskediger en psykiater, der vover, at udtale sig offentligt mod overmedicinering.

Og sidst men ikke mindst er jeg meget skuffet over at se en "Fremtidens ambulante psykiatri", der lægger op til en noget nemmere adgang til ECT, og dermed til en yderligere udvidet anvendelse af denne hjerneskadende behandlingsform, og der, på trods af et væld af flotte ord, ikke med et eneste af dem nævner etableringen af medicin- og ECT-frie behandlingstilbud.

Så meget har man altså tænkt sig, at lytte til os, at man heller ikke i fremtiden agter at tage vores ønsker det mindste til efterretning.

Ligesom alle andre mennesker, har vi ret til at blive set og hørt, vi har ret til at vi selv og vores oplevelser bliver respekteret, ikke som "patienter" med en "sygdom", men som mennesker med dybt menneskelige erfaringer, og vi har ret til at få hjælp til at forstå dem.

At stemple os som "syge i hjernen" er IKKE at se, høre og respektere os. At se, høre og respektere os, er at give os et frit valg og at etablere og bevare alternativer som Gaderummet.

Hvornår vil samfundet overvinde sin eksistentielle angst for mennesker i ekstreme sindstilstande, hvornår vil man anerkende vores erfaringer og realitet som meningsfulde og dybt menneskelige, og give os den hjælp, der kan gøre os til konstruktivt bidragende medlemmer af dette samfund, i stedet for at handicappe os og dømme os til et liv med værested og førtidspension, mere eller mindre totalt afhængig af dommerne?

Selv er jeg psykoseerfaren og har været så umådelig heldig, at kunne vælge en form for "moral treatment", nemlig samtaleterapi, som hjælp. Bl.a. fordi jeg kunne betale mig fra det.

Jeg har på intet tidspunkt været udsat for hverken medicinske eller andre psykiatriske overgreb på min person, og jeg vil altid være min terapeut dybt taknemmelig, at hun valgte at spare mig for disse, og respektere mig som det menneske, jeg er.

Jeg ville ønske, alle kriseramte mennesker, uanset krisens karakter og det kriseramte menneskes økonomi, fik den valgmulighed, jeg selv havde, og dermed chancen for at vælge frigørelse frem for undertrykkelse af deres ofte meget store konstruktive og kreative potentiale.

Kilder:

Robert Whitaker, [Mad In America](#). Bad Science, Bad Medicine, And The Enduring Mistreatment Of The Mentally Ill.

Joanna Moncrieff, *Psychiatric Imperialism: The Medicalisation Of Modern Living*.

POSTED BY MARIAN AT 01:12 0 COMMENTS

LABELS: "BEDRE VILKÅR", ALTERNATIVER, PSYKIATRI

2. MARTS 2008

SSRIs afsløret som virkningsløse - Og en holdningsændring

Jeg skulle egentligt sidde og forberede mig lidt mere på onsdagens udfordring - som jeg vil skrive om på torsdag eller fredag. For nu bare så meget: uhm, ja, jeg har, for en sjælden gangs skyld ;), ændret holdning. Mht. "Bedre vilkår"-initiativet, som man kan læse mere om og tilføje sin underskrift (!) [her](#). Imidlertid er de "flere sengepladser på psykiatriske afdelinger" blevet til "flere døgnpladser", hvilket betyder, at jeg kan støtte alle 12 krav. Jeg har altså skrevet under. Allerede for en måned siden ca. Og jeg ville forlængst have skrevet om det her på bloggen, men... - her kunne der nu stå 117 dårlige undskyldninger, som jeg vil spare læseren for. Jeg fik det bare ikke gjort før nu.

Ja, jeg skulle altså egentligt forberede mig, men i stedet for har jeg lyst til at kommentere de "nyeste" - i visse kredse længe kendte - videnskabelige erkendelser angående SSRIs'ene. Så, det vil jeg gøre - og så forberede mig bagefter.

Alle har vist efterhånden hørt/læst [det](#). Langt om længe er det, kritikerne af SSRIs'ene i årevis har sagt, officielt: ved let til moderat "depression" virker SSRIs ikke bedre end placebo (sukkerpiller). Men hvad så med den marginale fordel, SSRIs'ene ifølge nogle studier har over placebo ved svær "depression"? Virker SSRIs hér?

Til de studier, der påviser denne marginale fordel, blev fuldstændig virkningsløse placebos anvendt. Studier, der anvendte placebo med en for forsøgspersonen mærkbar, psykoaktiv virkning (f.eks. niacin), kunne derimod heller ikke ved svær "depression" påvise en fordel af SSRIs'ene over placeboen.

Facit: nej, SSRIs'ene virker ikke (surprise surprise!). I hvert fald ikke på "depression". Ligemeget hvor mange point man måtte score på Hamilton Rating Scale'en.

Som sagt af D.K., en bekendt: "Dette gør bare tragedien endnu større, når man tænker på de milliarder af profit-dollars [som farmaindustrien har scoret på at markedsføre virkningsløs "medicin"] og alle de liv, school-shootings'ene og selvmordene [som følge af SSRI-bivirkningen akatesi] har kostet."

Men lad nu være med at skylle indholdet af din pakke Zoloft, Cymbalta, eller hvad du nu måtte være på, ud i toiletet! Hvis SSRIs bevirker noget, så er det, bortset fra bivirkningerne, ret så stygge abstinenser ved for hurtigt udtrapning!! Helt bortset fra, at man (også) i Danmark fra psykiatriens side vælger, at ignorere halvdelen af afsløringen, og således agter, at fortsætte med at "behandle" de moderate til svære "depressioner" med

virkningsløs "medicin". Kun [lettere tilfælde slipper fremover](#) med forskrækkelsen.

Hvis du skulle tro, at du nu måske endeligt får bevilliget de psykologsamtaler (der jo længe har vist sig at være effektive, i modsætning til SSRIs'ene), der kunne hjælpe dig med at finde frem til årsagerne til din tristhed, så, nej, beklager. Afsløringen ændrer ikke noget videre ved at tristhed af psykiatrien, politikerne og vores samfund generelt betragtes som en biologisk genetisk "sygdom". Du kan allerhøjst blive henvist til en "depressionsskole", såfremt disse skoler skulle blive realitet, hvor du så kan lære at leve med din tristhed, din "sygdom". Opdragelse i stedet for frigørelse. Atter en gang.

"Antidepressivt" hylende morsom i denne sammenhæng er Poul Videbechs udtalelse: "Vi har længe advaret mod antidepressive midler." Hvor længe er "længe" for Poul Videbech? Alt over ét minut??

POSTED BY MARIAN AT 21:50 0 COMMENTS

LABELS: "BEDRE VILKÅR", ANTIDEPRESSIVA

Henrik Rindom og det legaliserede stofmisbrug

"Hvilke stoffer de unge tager, afhænger i høj grad af det miljø, de befinder sig i", hedder det i en "[Baggrund](#)"[artikel](#) på TV2 nyhederne, baseret på et interview med Henrik Rindom, psykiater med speciale i misbrugsbehandling. Der følger et overblik over de forskellige stoffer, deres virkning og over i hvilke miljøer der primært anvendes hvilke stoffer.

Overblikket er dog ikke fuldstændigt. Et meget væsentligt stofmisbrugsmiljø mangler at blive nævnt: psykiatrien. Jeg vil kort rette op på artiklens mangel, der sikkert bare skyldes en forglemmelse fra Henrik Rindoms side - eller skulle hans ekspertise være ufuldstændig??: I det psykiatriske misbrugsmiljø anvendes såvel sløvende stoffer (såsom Seroquel, Zyprexa, Risperdal m.v.) som opkvikkende (Ritalin etc.).

Fælles for alle i det psykiatriske miljø gængse stoffer er, at de, i modsætning til marihuana, heroin, kokain etc., er "dirty drugs". Ligesom ved Fantasy og Ecstasy, handler det sig om sammensatte stoffer, af kemisk oprindelse. Naturligt forekommende stoffer som marihuana kan nemlig ikke patenteres, hvorfor der ikke er penge i deres markedsføring for farmaindustrien.

Fælles for alle "dirty drugs", om de nu hedder Abilify, Effexor, Cipramil, Concerta, Alopam, whatever, eller Fantasy respektive Ecstasy, er, at de ved længervarende, jævnlige indtagelse skader hjernen.

Risikovillig er i det psykiatriske misbrugsmiljø ikke så ofte misbrugeren selv, men som oftest sælgeren af stofferne, pusheren: psykiateren. Misbrugeren bliver som regel, og i modsætning til når det drejer sig om ulovlige stoffer, ikke eller kun mangelfuldt oplyst om risici og bivirkninger. Mens der ingen midler, ikke engang lodrette løgne ("Neuroleptika'erne er rusmidlernes modsætning", gengives der således på Benzoinfos hjemmeside, [her](#), fra et foredrag ved, netop!, Henrik Rindom. Fulgt af en mere end let som søgt gennemskuelig begrundelse. Aha. Hvordan kan det i så fald være, at også neuroleptika, ligesom alle andre psykoaktive stoffer, har deres værdi som "street drugs"??),

skys for at overbevise misbrugeren såvel om stoffernes fortrinligheder som om hans/hendes livslange og ubestridelige behov for daglig indtagelse af samme.

Nu er det psykiatrisk ordinerede stofmisbrug internationalt fuldt lovligt - man kan spørge sig: hvorfor??? - så, psykiatriens pushere risikerer ikke juridisk forfølgelse. De risikerer kun eventuelle skyldfølelser grundet et utal af ødelagte liv, og de risikerer lejlighedsvis konfrontationer med det ene eller andre af deres ofre, som, på trods af stoffernes hjerneskadende virkning, stadig har været i stand til at opsøge uforudindtaget information, og som ikke lader sig skræmme af de også blandt psykiatriske pushere og deres tæskehold udbredte trusler om "magtanvendelse", vold.

TV2's Baggrundsartikel slutter med Henrik Rindoms beretning om hans samtale med en pige på et diskotek. Pigen, der selv er på fire forskellige stoffer, gør ham opmærksom på, at der jo ikke er nogen til stede, der har det skidt pga. de indtagede stoffer. Henrik Rindom svarer: ""Hvis du tager med mig på arbejde, så skal du se alle dem, som er blevet vrug på grund af det her". Hm, ja, tag med på arbejde med en hvilken som helst psykiater, tag på et hvilket som helst være- eller bosted for "psykisk syge", og se alle dem, der er blevet vrug pga. "det her" - pga. et lægeligt, psykiatrisk ordineret misbrug.

Henrik Rindom er iøvrigt den (medie-)travle "ekspert", der, til at starte med, misligholdt sin samarbejdsaftale med Gaderummet på det groveste, for så senere at klage over stedet til Københavns Kommune.

POSTED BY MARIAN AT 16:07 5 COMMENTS

LABELS: GADERUMMET, HENRIK RINDOM, PSYKOFARMAKA, STOFMISBRUG

22. FEBRUAR 2008

...og lige et lille tillæg til CLG:

For den psykiatriske (og biopsykologiske) forskning er "empiri" et fremmedord. "Evidensbaseret" er ingen af de psykiatriske behandlingstiltag, med mindre man tilstræber, at gøre mennesker til grøntsager ved at kemisk respektive elektrisk reducere deres hjernekapacitet tilsvarende. I **det** tilfælde, og kun i det, er behandlingstiltagene "evidensbaserede"...

POSTED BY MARIAN AT 02:50 0 COMMENTS

LABELS: DEBATKOMMENTAR

Til CLG, biopsykolog in spe

Det følgende er del af en debatkommentar, som gestaltede sig lidt problematisk at få sendt, da jeg konsekvent efter 2 minutter blev logget af sitet: DR debat, tråden om hjerneforskning. Dvs. at jeg flere gange sad og skev og skrev og skrev, for så at sende to linier... Den slags problemer har jeg simpelthen ikke tålmodighed til, hvorfor jeg vil lade CLG tilkomme resten af mit svar via denne blog.

Du har ret i, at det kan være og er for mange en lettelse, at kunne give "dårlige gener" skylden. I første omgang i hvert fald. Ved andet øjekast bliver det til en fatal fælde, fordi man ikke ændrer sådan lige på sine gener, dermed er udleveret til dem, mere eller mindre hjælpeløst og afhængigt af behandlingssystemet, og uden selv at kunne gøre andet, end at affinde sig med sin "skæbne": Make the best of a bad job! FULD recovery bliver en by i Rusland.

I sin selvbiografi "Auf der Spur des Morgensterns" siger den tyske psykiatrikritiks Grand Old Lady, og selv psykose- og psykiatrierfaren, Dorothea Buck, at hun godt er klar over, at der findes en del mennesker, der oplever psykofarmaka (og den tilhørende sygdomsteori) som hjælpsfulde. "Men", spørger hun videre, "hvad var der sket, hvis disse mennesker, første gang de reagerede med en psykotisk oplevelse på et emotionelt chok eller en eksistentiel krise (sic!), havde fået hjælp til at forstå og integrere denne oplevelse i deres liv, i stedet for at spalte den af fra sig selv som værende ene og alene 'syg'?"

Nej, folk skal bestemt ikke (yderligere) bebrejde sig selv! Men de er nødt til at tage ansvar for sig selv, også for deres "symptomer", deres "sygdom", og erkende, at også disse er dele af dem selv, deres selv. Det er hvad JEG betragter som at "arbejde realistisk med" nej, ikke sin "lidelse", men sig selv og sin problematik.

Er vi virkelig nået så meget videre? Andet end mht. markedsføringen (og tilsløringen) af idéernes misbrug? Jeg kan ikke se det. Tværtimod. I dag er vi dér, hvor mennesker i krise selv ønsker og opsøger diskrimineringen ved at betegne sig selv som værende "psykisk syg", med en ubalance i hjernekemien og en defekt i generne. Formidabelt! Mht. mortalitet og sterilitet (Nazityskland/T4) henviser jeg her kun til de såkaldte "bivirkninger" af moderne psykofarmaka...

Genetiske årsager til adfærd: "Vi bliver allesammen født med et individuelt forskelligt temperament. Hvordan vi tackler livets udfordringer med dette vores specifikke temperament, er resultat af hvilke redskaber vi har fået med på vejen igennem vores opvækst." FORSKERNES nyeste erkendelse angående adfærd, som gælder "de normale", men åbenbart ikke mennesker i krise. Dobbeltmoral.

Kombination af terapi og psykofarmaka: For mig, ligesom for mange andre, var det af afgørende betydning, at kunne opleve mig selv og mine reaktioner ufiltreret. ALLE psykofarmaka filtrerer, nedsætter et menneskes reaktionsevner, tilslører ens egne reaktioner for en selv. Det er den ønskede effekt. Kombinationen terapi - "medicin" gør en løsning af problematikken meget svært, om ikke umuligt. I en sådan kombination KAN terapi ikke være andet, end en gang opdragelse - til at spise dygtigt sin daglige dosis neuroTOXINER, f.eks.

"A major objection to the use of anti-psychotic drugs in acute crisis situations is that because they are such powerful central nervous system suppressants they may well have the effect of PREVENTING crisis resolution. They are powerful enough to abort a psychological proces, which if supported and understood, would resolve itself in the context of a relationship." -Loren Mosher

Den udbredte anvendelse af terapi i kombination med "medicin" er ansvarlig for, at man i dag påstår, terapi alene ikke kan løse de mere alvorlige problemer. Sært og tankevækkende

nok, kunne terapi det før psykofarmaka kom på markedet (1900-tallets "moral treatment"), og kan det stadig i dag i settings som Soteria, Windhorse, Vestlapplandsmodellen og, f.eks., i min setting. Interessant er hér også, at disse tiltag opnår langt bedre resultater end den danske psykiatri og biopsykologi er i stand til at producere.

Man behandler eksistentielle kriser på stribevis med psykofarmaka: de såkaldte "skizofrene" eksistentielle kriser, f.eks. Jeg vil også give dig ret hér: det ER grotesk!

USA, Danmark, resten af verdenen - psykiatrien og biopsykologien er universelle fænomener. Desværre.

Psykologer udskriver ikke recepter, nej. Men de har en tavshedspligt, der er relativ, og dermed ikke en tavshedspligt som sådan. Hvilket KAN føre til frihedsberøvelse og anden tvang. Et virkeligt tillidsgrundlag! Og: psykologer befinder sig i en magtposition overfor deres klientel, hvilken de kan udnytte til at manipulere klientelet til at tage psykofarmaka.

Og apropos skader, så findes der i andre lande foreninger for "terapiskadede"...

Jeg ville ønske, at du forholdt dig lidt mere kritisk overfor den "viden", du får formidlet via dit studium, at du opsøgte uafhængig, ikke-mainstream-information, og at du, sidst men absolut ikke mindst!, gav dig til at LYTTE TIL DE (ikke koloniserede) ERFARNE! "Hvis du vil vide noget, spørg en erfaren, ikke en lærd." -Kinesisk. Men siden du nu åbenbart er så bidt af hjerneforskning, hvorfor så ikke gøre alle mennesker med psykiske problemer en kæmpetjeneste og blive neurolog i stedet for psykolog??

Selv har jeg været meget kritisk, læst diverse kloge afhandlinger og forskningsrapporter (hvilket jeg til stadighed dyrker: kend din fjemde!), og var faktisk lige ved at hoppe på limpinden. Jeg kunne dog ikke få limpinden på nogen måde til at hænge sammen med MIN EGEN OPLEVELSE og min forståelse af denne. Terapien har bl.a. lært mig, at stole på mig selv, og dermed på MINE EGNE OPLEVELSER.

Nå ja, og her: [Antidepressant Studies Unpublished](#) lidt om "effektstudier"... ca. så "effektivt" som Eli Lilly/Zyprexa...

POSTED BY MARIAN AT 02:12 0 COMMENTS

LABELS: DEBATKOMMENTAR

20. FEBRUAR 2008

Den institutionaliserede vold

Sagen omkring Gaderummet har igen fået mig til at tænke på en "oplevelse", som jeg havde i 2001. Oplevelsen har aldrig rigtigt ville slippe mig igennem årene. Den blev meget aktuel for mig første gang igen, da jeg selv, få år efter, kom i en krisesituation, og i forlængelsen af denne, begyndte at se nærmere på, hvordan både det psykiatriske system, men også andre samfundssystemer, ja samfundet som sådant egentligt fungerer. Min beskæftigelse med sagen om Gaderummet har siden givet den en yderligere dimension. I forbindelse med en mail, jeg forleden fik, angående Gaderummet, ville den fortælles. Og nu vil den også gerne

fortælles her, på bloggen.

Fra 1997 -2001, arbejdede jeg som ridelærer på en rideskole på Stevns. Vi havde nogle gange om ugen hold, der kom fra institutioner. Bl.a. fra Magnoliegården, Sivkær og Stevnstortet. Med et par kortere afbrydelser, var der igennem alle årene en dreng med, der først boede på Sivkær og senere på Stevnstortet: N.

Ja, han kom jo kun en gang om ugen, til ridetimen, men alligevel "tøede" han noget op overfor mig, lagde den seje facade lidt på hylden, når han var dér, især igennem det sidste år, hvor han var den eneste, der kom fra Stevnstortet. Interessant var, at den straks var der igen, den seje facade, ligeså den, i øvrigt skiftende, pædagog kom, for at afhente ham. Det gik så fint, han red, og bagefter sad vi bare og snakkede, om alt mellem himmel og jord. Og, ja, vi røg da også et par smøger sammen, selv om jeg godt vidste, at N. ikke måtte ryge for pædagogerne. Han røg jo alligevel, og for mig at se var det den klart bedre løsning, at han gjorde det sammen med mig, end at han måske gemte sig et eller andet sted, for at kunne komme til det. Jeg er ikke meget for den slags gemmelege.

Så en dag kom én af pædagogerne for at fortælle, at nu kom N., som på den tid var 16, altså ikke mere. Han havde, ikke overraskende, som pædagogen udtrykte det, været én af "de værste" ved nogle voldsomme ødelæggelser, de unge havde foretaget på Stevnstortet. Så nu kunne de altså ikke gøre mere for ham på Stevnstortet. Jeg må have kigget lidt spørgende, i hvert fald erklærede pædagogen, med et træk på skuldrene, at N. jo var "sindssyg" og decideret farlig, så, nu var han sendt videre i systemet. Da havde jeg altså i godt og vel et år tilbragt ca. 1 1/2 time en gang om ugen i selskab med en "sindssyg", farlig (og i øvrigt efterhånden godt et hoved højere end mig selv) dreng. Og jeg havde ikke en eneste gang haft anledning til at frygte ham. Det grænsede til det umulige, at forestille mig, at N. skulle have været medansvarlig for så voldsomme ødelæggelser. Han kunne da godt være ret livlig, nærmest falde af hesten af grin, når denne lavede et par krumspring, og fortælle lidt med arme og ben. Men voldelig?? Det skal måske nævnes, at jeg dengang ikke vidste ret meget om Stevnstortet, andet end at det var en institution for "adfærdsvanskelige" børn og unge.

Jeg har ikke ord for at sige, hvor meget vrede og afmagt jeg følte (og stadig føler, når jeg tænker på det), ikke bare over selve budskabet, men ikke mindst også over den attitude, det blev overbragt med, den ligegyldighed, det hér "bare ærgerligt for N., han kunne jo have opført sig ordentligt". Men det er jo sådan, institutionerne, systemet, hele vores samfund "fungerer". Og man kan vist ikke engang klandre systemets ansatte. Uden et vist, og faktisk ret så stort, mål af ligegyldighed (jeg er fristet til at skrive: afstumpethed), er det nok ikke til at holde ud, at arbejde i dette system. Alligevel spørger jeg mig, hvem er det egentligt, der er "sindssyg", ja farlig, hér?? Og jeg er sikker på, at havde Stevnstortet (og alle systemets andre institutioner, for den sags skyld) været et "Gaderum" (i stedet for at være nærmest det diametralt modsatte), var det aldrig gået så galt, hverken for N. eller alle de mange andre, som det går på samme eller lignende måde for.

På [Stevnstortets hjemmeside](#) læser jeg: "Stevnstortet opererer på baggrund af lov om social service § 51, § 108 samt socialministeriets bekendtgørelse om **magtanvendelse** (bekendtgørelse nr. 1309 af 14. december 2004)." (Min fremhævelse) Og jeg tænker også hér: vold ("magtanvendelse") avler vold.

Bemærk i øvrigt ordvalget i citatet: "Stevnsfortet **opererer**...". Militærets angrebsstyrker plejer at **operere**. For eksempel.

POSTED BY MARIAN AT 22:44 0 COMMENTS

LABELS: GADERUMMET, INSTITUTIONER, SORT PÆDAGOGIK
Ældre indlæg

Abonner på: [Indlæg \(Atom\)](#)

MY ENGLISH BLOG

As I see that Patricia Lefave links to this, my Danish blog, and I suspect you might not get a lot of fun out of it (unless you understand Danish): Go [here](#) for Different Thoughts, my English blog.

BLOG-ARKIV

- ▼ 2008 (17)
 - ▼ marts (4)
 - Alle har et liv
 - Keynote-tale til "Bedre vilkår"-For-Høring d. 05.0...
 - SSRIs afsløret som virkningsløse - Og en holdnin...
 - Henrik Rindom og det legaliserede stofmisbrug
 - ► februar (8)
 - ...og lige et lille tillæg til CLG:
 - Til CLG, biopsykolog in spe
 - Den institutionaliserede vold
 - Jønke og ordensmagten psykiatri
 - Pia's initiativ
 - Åbent brev til Københavns Socialborgmester Mikkel ...
 - Bevar Gaderummet
 - Gaderummet - ikke meget rum i de danske gader
 - ► januar (5)
 - Qawwali
 - HPV-vaccination: dansk sejr for "Big Pharma"
 - Var Loren Mosher racist?
 - Bliv psykiater når du ikke kan blive andet!
 - Spar sundhedsministeren væk!
- ► 2007 (41)
 - ► december (24)
 - Hønemødrene - Hjælpersyndromet og "over"-mediciner...
 - Psykoanalysens bidrag til sikringen af hakordenen
 - Ørnen Sofie og hønsene, et alternativ
 - Ørnen Sofie og hønsene, del III
 - Ørnen Sofie og hønsene, del II

- Zyprexa - igen
- Ørnen Sofie og hønsene, del I
- Criticism Anxiety, del II
- Ord, et lille intermezzo
- Ord, del II
- Og så var der...
- Lidt om hykleri
- TilLYKKE, Danmark!
- Lidt paranoid kampagneføring mod pengegrisk kampag...
- Paranoid kampagneføring?
- Dem - og os
- Det er jo oldnordisk!
- Lidt mere om "livreddende" psykofarmaka
- Antidepressiv video
- Psykofarmaka livreddende??
- "Venligst men bestemt"
- Om afviklingen af det særegent menneskelige
- Begrebsforvirring
- "Psykisk sygdom" - en mytos
- ► november (13)
 - Demonstration og underskriftsindsamling
 - Salvation Syndrome
 - Det var på tide! - P.S.
 - Det var på tide!
 - Fra asken i ilden - eller: Fra et misbrug til et a...
 - Ord, del I
 - Risperdal - lige så sikker og effektiv som Haldol
 - Et opråb til farmaindustrien - og psykiatrien
 - "Ikke for at være racistisk..."
- ► oktober (4)

LINKS

- [Freedom Center](#)
- [MindFreedom International](#)
- [MindFreedom Ireland](#)
- [INTAR](#)
- [Mary Barnes](#)
- [Arbours Crisis Centre](#)
- [An Inconvenient Truth](#)
- [Drug Awareness](#)
- [Inspirations and Creative Thoughts](#)
- [AHRP](#)
- [Emotional Intelligence](#)
- [Bruce E. Levine's blog](#)
- [Psychiatric Drug Withdrawal And Recovery - A Journey](#)

- [Stories We Live By](#)
- [ENUSP](#)
- [Democracy Now!](#)
- [Someone Beside You](#)
- [Laing Society](#)
- [Loren Mosher/Soteria](#)
- [PsychRights](#)
- [Alaska Mental Health Consumer Web](#)
- [The Wildest Colts Make the Best Horses](#)
- [Greenspiration!](#)
- [Stichting Mindrights](#)
- [Spiritual Recovery](#)
- [Thomas Szasz](#)
- [Ziek](#)
- [Peter Lehmann Publishing](#)
- [Antipsychiatrieverlag](#)
- [The Guelph Mirror](#)
- [Quantum Spirits](#)
- [Nuts R Us](#)
- [Muzzles Off](#)
- [Beyond The Psychiatric Box](#)
- [Furious Seasons](#)
- [Recovery from "schizophrenia" and other "psychotic disorders"](#)
- [ICSPP](#)
- [Psychiatric Drug Facts](#)
- [Psych Facts, Fiction and Folley](#)
- [Psych Survivor 02](#)
- [The Coalition for the Abolition of Electroshock in Texas](#)
- [The Wittenberg Center to End Electroshock](#)
- [AwakenInTheDream](#)
- [The Icarus Project](#)
- [Psychetruth](#)
- [Bonkers Institute](#)
- [Successful Schizophrenia](#)
- [John M. Friedberg](#)
- [Coalition Against Psychiatric Assault](#)
- [Infoshop](#)
- [News Target](#)
- [Brave New World Revisited](#)

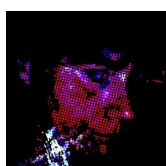
DANSKE LINKS

- [Gaderummet](#)
- [Pia Qu's blog](#)
- [ligenuoghér - Anja's blog](#)
- [Dansk antipsykiatrisk sammenslutning](#)

- [Henriette Emilie](#)
- [lykkepiller.info](#)
- [Benzoinfo](#)
- [Bedre Medicin](#)
- [Læger uden sponsor](#)
- [Outsideren](#)
- [Græsrodderne](#)
- [LAP](#)

OM MIG

MARIAN B. GOLDSTEIN
[VIS HELE MIN PROFIL](#)

Jeg er et "creatively maladjusted" menneske, som har oplevet nogle ekstreme sindstilstande (også kaldt "psykose"). Jeg har været så heldig at få lov til at gennemleve disse tilstande uden psykiatriens indblanding. I stedet for har jeg haft både fagligt og menneskeligt yderst kompetent vejledning på min søgen efter mig selv. Jeg er medlem af MindFreedom International og har en del kontakt til især Freedom Center og generelt den internationale psykiatrikritik/antipsykiatri. Her i Danmark er jeg medlem af LAP og skriver for Outsideren. Jeg arbejder med heste.

EN SKÅL FOR DE TOSSEDE. DE UTILPASSEDE. REBELLERNE.
 BALLADEMAGERNE. DE RUNDE FORMER I FIREKANTEDE KASSER.
 DEM DER SER TINGENE ANDERLEDES. DE KAN IKKE LIDE REGLER.
 OG DE HAR INGEN RESPEKT FOR STATUS QUO'EN. MAN KAN
 LOVPRISE DEM, VÆRE UENIG MED DEM, CITERE DEM, LADE VÆRE
 MED AT TRO PÅ DEM, GLORIFICERE DEM ELLER RAKKE NED PÅ DEM.
 OMTRENT DET ENESTE MAN IKKE KAN, ER AT IGNORERE DEM. FORDI
 DE FORANDRER TINGENE. DE OPFINDER. DE FORESTILLER SIG TING.
 DE HELBREDER. DE UDFORSKER. DE SKABER. DE INSPIRERER. DE
 SKUBBER MENNESKEHEDEN FREM. MÅSKE SKAL DE VÆRE TOSSEDE.
 HVORDAN ELLERS KAN MAN SE PÅ ET TOMT LÆRRED OG SE ET
 KUNSTVÆRK? ELLER SIDDE I STILHED OG HØRE EN SANG, DER
 ALDRIG ER SKREVET? ELLER STIRRE PÅ EN RØD PLANET OG SE ET

LABORATORIUM PÅ HJUL? VI LAVER REDSKABER FOR DENNE SLAGS
MENNESKER. MENS NOGLE BETRAGTER DEM SOM TOSSEHOVEDER,
SER VI GENI. FORDI DE MENNESKER, DER ER TOSSEDE NOK TIL AT
TRO AT DE KAN ÆNDRE VERDENEN, ER DEM DER GØR DET. -JACK
KEROUAC